

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 393

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 8 mai 2006

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
	LEGI ȘI DECRETE			
101.	— Legea serviciului de salubritate a localităților	1-7	Decizia nr. 303 din 6 aprilie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, în ansamblu, a dispozițiilor art. 18, ale art. 19 și ale art. 20 din aceeași ordonanță, precum și a celor ale art. 4 și ale art. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.039/2003 privind stabilirea cerințelor referitoare la etichetarea și eficiența energetică a aparatelor frigorifice de uz casnic pentru introducerea lor pe piață	12-14
439.	— Decret pentru promulgarea Legii serviciului de salubritate a localităților	8		
	★			
105.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu	8-9		
443.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu	9		
	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
	Decizia nr. 299 din 6 aprilie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	10-12	Decizia nr. 304 din 6 aprilie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite	15-16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGEA

serviciului de salubritate a localităților

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Prezenta lege are ca obiect stabilirea cadrului juridic unitar privind înființarea, organizarea, gestionarea, exploatarea, finanțarea și controlul funcționării serviciului public de salubritate a localităților.

(2) Prevederile prezentei legi se aplică serviciului public de salubritate a localităților, înființat și organizat la nivelul

comunelor, orașelor și municipiilor, indiferent de mărimea acestora.

Art. 2. — (1) Serviciul public de salubritate a localităților face parte din sfera serviciilor comunitare de utilități publice și se desfășoară sub controlul, conducerea sau coordonarea autorităților administrației publice locale ori asociațiilor de dezvoltare comunitară, în scopul salubrității localităților.

(2) Serviciul public de salubritate a localităților, denumit în continuare *serviciu de salubritate*, se organizează pentru satisfacerea nevoilor populației, ale instituțiilor publice și ale agenților economici de pe teritoriul respectivelor unități administrativ-teritoriale.

(3) Serviciul de salubritate cuprinde următoarele activități:

a) precolectarea, colectarea și transportul deșeurilor municipale, inclusiv ale deșeurilor toxice periculoase din deșeurile menajere, cu excepția celor cu regim special;

b) sortarea deșeurilor municipale;

c) organizarea prelucrării, neutralizării și valorificării materiale și energetice a deșeurilor;

d) depozitarea controlată a deșeurilor municipale;

e) înființarea depozitelor de deșeuri și administrarea acestora;

f) măturatul, spălatul, stropirea și întreținerea căilor publice;

g) curățarea și transportul zăpezii de pe căile publice și menținerea în funcțiune a acestora pe timp de polei sau de îngheț;

h) colectarea cadavrelor animalelor de pe domeniul public și predarea acestora unităților de ecarisaj;

i) colectarea, transportul, depozitarea și valorificarea deșeurilor voluminoase provenite de la populație, instituții publice și agenți economici, neasimilabile celor menajere (mobilier, deșeuri de echipamente electrice și electronice etc.);

j) colectarea, transportul și neutralizarea deșeurilor animaliere provenite din gospodăriile populației;

k) colectarea, transportul și depozitarea deșeurilor rezultate din activități de construcții și demolări;

l) dezinsecția, dezinsecția și deratizarea.

(4) Activitatea de valorificare a deșeurilor se autorizează și se desfășoară în conformitate cu legislația în vigoare.

Art. 3. — Serviciul de salubritate se organizează și funcționează pe baza următoarelor principii:

a) protecția sănătății populației;

b) autonomia locală și descentralizarea serviciilor;

c) responsabilitatea față de cetățeni;

d) conservarea și protecția mediului înconjurător;

e) asigurarea calității și continuității serviciului;

f) tarifarea echitabilă, corelată cu calitatea și cantitatea serviciului prestat;

g) nediscriminarea și egalitatea de tratament al utilizatorilor;

h) transparența, consultarea și antrenarea în decizii a cetățenilor;

i) administrarea corectă și eficientă a bunurilor din proprietatea publică sau privată a unităților administrativ-teritoriale și a banilor publici;

j) securitatea serviciului;

k) dezvoltarea durabilă.

Art. 4. — (1) Serviciul de salubritate se realizează prin intermediul unei infrastructuri tehnico-edilitare specifice care, împreună cu mijloacele de colectare și transport al deșeurilor, formează sistemul public de salubritate a localităților, denumit în continuare *sistem de salubritate*.

(2) În sensul prezentei legi, sistemul de salubritate este alcătuit dintr-un ansamblu tehnologic și funcțional, care cuprinde construcții, instalații și echipamente specifice destinate prestării serviciului de salubritate, precum:

a) puncte teritoriale de colectare și preselectare a deșeurilor;

b) grupuri de salubritate;

c) stații de transfer;

d) construcții și instalații destinate sortării, neutralizării, valorificării și depozitării deșeurilor;

e) baze de întreținere a autovehiculelor de salubritate;

f) centre teritoriale de colectare și reciclare a materialelor;

g) puncte teritoriale privind activitatea de dezinsecție, dezinsecție și deratizare.

(3) Activitățile specifice serviciului de salubritate se gestionează și se exploatează prin intermediul unor structuri specializate, denumite în continuare *operatori*, licențiate în condițiile Legii serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, cu excepția operatorilor care desfășoară activitățile prevăzute la art. 2 alin. (3) lit. h)—j), care sunt reglementate prin legi speciale.

(4) Depozitarea deșeurilor municipale și a celor asimilabile acestora este permisă numai în locuri speciale, amenajate conform legislației și normelor tehnice în vigoare aplicabile depozitelor de deșeuri și numai după obținerea acordurilor și avizelor prevăzute de legislația privind protecția și conservarea mediului, igiena și sănătatea populației. Depozitele pentru deșeurile municipale se amplasează conform Strategiei naționale de gestionare a deșeurilor și Planului național de gestionare a deșeurilor, aprobate potrivit legii.

CAPITOLUL II

Autorități și competențe

Art. 5. — (1) Consiliile locale sau Consiliul General al Municipiului București, după caz, elaborează și aprobă strategiile locale cu privire la dezvoltarea și funcționarea pe termen mediu și lung a serviciului de salubritate, ținând seama de prevederile legislației în vigoare, de documentațiile de urbanism, amenajarea teritoriului și protecția mediului, precum și de programele de dezvoltare economico-socială a unităților administrativ-teritoriale.

(2) Strategiile adoptate la nivelul unităților administrativ-teritoriale vor urmări, în principal, următoarele obiective:

a) îmbunătățirea condițiilor de viață ale populației;

b) susținerea dezvoltării economico-sociale a localităților;

c) promovarea calității și eficienței serviciului de salubritate;

d) stimularea mecanismelor economiei de piață;

e) dezvoltarea durabilă a serviciului;

f) gestionarea serviciului de salubritate pe criterii de transparență, competitivitate și eficiență;

g) promovarea programelor de dezvoltare și reabilitare a sistemului de salubritate, pe baza unui mecanism eficient de planificare multianuală a investițiilor;

h) protecția și conservarea mediului înconjurător și a sănătății populației;

i) consultarea cu utilizatorii serviciului de salubritate, în vederea stabilirii politicilor și strategiilor locale și regionale în domeniu;

j) adoptarea normelor locale referitoare la organizarea și funcționarea serviciului de salubritate, precum și a procedurilor de delegare a gestiunii acestuia;

k) informarea periodică a utilizatorilor asupra politicilor de dezvoltare a serviciului de salubritate, precum și asupra necesității instituirii unor taxe speciale;

l) respectarea cerințelor din legislația privind protecția mediului referitoare la salubritatea localităților.

Art. 6. — (1) Autoritățile administrației publice locale au competențe exclusive în ceea ce privește înființarea,

organizarea, gestionarea și coordonarea serviciului de salubritate a localităților, având următoarele atribuții în domeniu:

a) stabilirea programelor de reabilitare, extindere și modernizare a infrastructurii existente, precum și a programelor de înființare a unor noi sisteme de salubritate, în condițiile legii;

b) coordonarea proiectării și execuției lucrărilor de investiții, în scopul realizării acestora într-o concepție unitară, corelată cu programele de dezvoltare economico-socială a localităților, de urbanism, amenajare a teritoriului și de mediu;

c) elaborarea și aprobarea studiilor de fezabilitate privind reabilitarea, extinderea și modernizarea sistemelor de salubritate, cu respectarea cerințelor impuse de legislația privind protecția mediului în vigoare;

d) participarea la constituirea unei asociații de dezvoltare comunitară sau la o asociere în parteneriat public-privat, în vederea realizării unor investiții de interes comun din infrastructura tehnico-edilitară aferentă serviciului de salubritate, care se realizează în conformitate cu Legea nr. 51/2006;

e) delegarea gestiunii serviciului de salubritate pe criterii de transparență, competitivitate și eficiență, precum și exercitarea atribuțiilor de administrare asupra bunurilor aparținând patrimoniului public sau privat al unităților administrativ-teritoriale aferente infrastructurii serviciului;

f) participarea cu capital sau cu bunuri la societățile comerciale pentru prestarea serviciului de salubritate și/sau pentru realizarea și exploatarea infrastructurii aferente;

g) contractarea sau garantarea împrumuturilor pentru finanțarea programelor de investiții din infrastructura aferentă serviciului de salubritate, pentru extinderi, dezvoltări de capacitate, reabilitări și modernizări;

h) elaborarea și aprobarea caietelor de sarcini și a regulamentelor serviciului, pe baza caietului de sarcini-cadru și a regulamentului-cadru al serviciului de salubritate, elaborate de Autoritatea Națională de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice, denumită în continuare A.N.R.S.C.;

i) stabilirea și aprobarea indicatorilor de performanță ai serviciului de salubritate, după dezbaterile publice a acestora;

j) adoptarea măsurilor organizatorice necesare pentru generalizarea colectării selective a deșeurilor, în vederea valorificării, tratării și depozitării controlate a acestora;

k) stabilirea taxelor speciale și aprobarea tarifelor pentru servicii de salubritate, cu respectarea reglementărilor în vigoare;

l) stabilirea, ajustarea ori modificarea tarifelor propuse de operator în conformitate cu normele metodologice elaborate și aprobate de A.N.R.S.C.;

m) medierea conflictelor contractuale dintre utilizatori și operatorul serviciului de salubritate, la cererea oricăreia dintre părți;

n) sancționarea operatorului, în cazul în care acesta nu operează la parametri de eficiență și calitate la care s-a obligat ori nu respectă indicatorii de performanță ai serviciului de salubritate;

o) monitorizarea și exercitarea controlului cu privire la furnizarea/prestarea serviciului de salubritate.

(2) În cazurile de nerespectare de către operatori a obligațiilor contractuale asumate, autoritățile administrației publice locale pot solicita, pe baza unor analize și justificări fundamentate, retragerea licenței de către A.N.R.S.C.,

penalizări sau daune-interese, pot încasa garanțiile de bună execuție sau pot rezilia contractul pentru delegarea gestiunii serviciului de salubritate.

(3) Unitățile administrativ-teritoriale pot forma asociații de dezvoltare comunitară, în condițiile stabilite de Legea nr. 51/2006, în vederea înființării, organizării și exploatării în interes comun a serviciului de salubritate sau pentru realizarea unor obiective de investiții comune, specifice infrastructurii acestui serviciu.

Art. 7. — (1) În exercitarea atribuțiilor ce le revin potrivit art. 6 alin. (1), autoritățile administrației publice locale adoptă hotărâri sau emit dispoziții, după caz.

(2) Hotărârile consiliilor locale, adoptate în aplicarea prezentei legi, pot fi atacate la instanțele de contencios administrativ de persoanele fizice sau juridice interesate, în condițiile legii.

Art. 8. — (1) În exercitarea prerogativelor acordate prin prezenta lege, autoritățile administrației publice locale au, față de operatorul serviciului de salubritate, următoarele obligații:

a) să asigure tratament egal pentru toți operatorii serviciilor de salubritate care acționează în cadrul unității administrativ-teritoriale, indiferent de modul de organizare, de forma de proprietate, de țara de origine sau de modalitatea de gestiune adoptată;

b) să asigure publicitatea și accesul liber la informațiile de interes public, cu precădere la acele informații care asigură pregătirea ofertelor și participarea la procedurile de atribuire a contractelor prin care se delegă gestiunea serviciului;

c) să aducă la cunoștință publică hotărârile și dispozițiile având ca obiect serviciul de salubritate;

d) să selecteze și să stabilească partenerii privați pentru proiectele de asociere sau de formare de societăți mixte numai în conformitate cu procedurile legale specifice fiecărui tip de contract de delegare a gestiunii;

e) să păstreze, în condițiile legii, confidențialitatea datelor și informațiilor economico-financiare privind activitatea operatorilor, altele decât cele de interes public.

(2) Autoritățile administrației publice locale au obligația să achite operatorilor sumele convenite prin contract pentru prestațiile pe care aceștia le efectuează în beneficiul întregii comunități.

Art. 9. — (1) Ministerul Administrației și Internelor are următoarele responsabilități cu privire la gestionarea deșeurilor:

a) participă la elaborarea Programului național de gestionare a deșeurilor — P.N.G.D., urmărește îndeplinirea obiectivelor acestuia și sprijină autoritățile administrației publice locale pentru atingerea acestor obiective;

b) sprijină autoritățile administrației publice locale în crearea unui sistem pentru reciclarea materialelor și deșeurilor recuperabile;

c) sprijină autoritățile administrației publice locale în vederea elaborării de strategii și programe sectoriale de gestionare a deșeurilor municipale;

d) participă, împreună cu alte autorități publice, la elaborarea reglementărilor specifice pentru gestionarea deșeurilor menajere și municipale;

e) sprijină autoritățile administrației publice locale pentru realizarea unor sisteme de gestionare a deșeurilor menajere, integrate în planurile de urbanism general și amenajarea teritoriului, și urmărește realizarea proiectelor din acest domeniu;

f) elaborează reglementări specifice privind obligațiile consiliilor locale legate de gestionarea deșeurilor.

Art. 10. — (1) Autoritatea de reglementare competentă pentru serviciul de salubritate este A.N.R.S.C.

(2) A.N.R.S.C. elaborează reglementările-cadru privind serviciul de salubritate, monitorizează modul de aplicare a legislației în domeniu și acordă licență operatorilor de salubritate, conform prevederilor prezentei legi.

(3) A.N.R.S.C. își exercită competențele care îi sunt acordate prin Legea nr. 51/2006 față de autoritățile administrației publice locale, precum și față de toți operatorii serviciului de salubritate, indiferent de forma de organizare, natura capitalului, țara de origine sau modalitatea de gestiune adoptată.

CAPITOLUL III

Organizarea și funcționarea serviciului de salubritate

Art. 11. — (1) Gestiunea serviciului de salubritate se realizează în condițiile Legii nr. 51/2006, prin următoarele modalități:

- a) gestiune directă;
- b) gestiune delegată.

(2) Alegerea modalității de gestiune a serviciului de salubritate se face prin hotărâri ale consiliilor locale, ale Consiliului General al Municipiului București sau ale asociațiilor de dezvoltare comunitară, după caz, în conformitate cu strategiile și programele de salubritate adoptate la nivelul fiecărei localități.

(3) Indiferent de modalitatea de gestiune adoptată, activitățile specifice serviciului de salubritate se organizează și se desfășoară pe baza unui regulament al serviciului și a unui caiet de sarcini, aprobate prin hotărâre a consiliului local, a Consiliului General al Municipiului București sau a asociației de dezvoltare comunitară, după caz, întocmite în conformitate cu regulamentul-cadru al serviciului de salubritate și caietul de sarcini-cadru, elaborate și aprobate de A.N.R.S.C. prin ordin al președintelui acesteia.

Art. 12. — (1) Raporturile juridice dintre unitățile administrativ-teritoriale sau asociațiile de dezvoltare comunitară, după caz, și operatorii serviciului de salubritate sunt reglementate prin:

- a) hotărârea de dare în administrare a serviciului de salubritate, în cazul gestiunii directe;
- b) contractul de delegare a gestiunii, în cazul gestiunii delegate.

(2) Contractele de delegare a gestiunii serviciului de salubritate se atribuie numai pe baza hotărârii de validare a procedurii de delegare a gestiunii, adoptată de consiliile locale, Consiliul General al Municipiului București sau de asociațiile de dezvoltare comunitară, după caz.

(3) Relațiile dintre operatorii serviciului de salubritate și utilizatorii individuali se desfășoară pe baze contractuale, cu respectarea prevederilor regulamentului serviciului de salubritate și ale contractului-cadru de prestare a serviciului, adoptate de autoritățile administrației publice locale pe baza legislației în vigoare, aplicabilă acestui serviciu.

Art. 13. — (1) Organizarea gestiunii, funcționării și exploatarei serviciului de salubritate, corespunzător modalității de gestiune adoptate, se face în condițiile prevăzute de Legea nr. 51/2006 și ale prezentei legi.

(2) Gestiunea directă sau gestiunea delegată, după caz, se poate acorda pentru una ori mai multe activități prevăzute la art. 2 alin. (3).

(3) Procedura de atribuire și regimul juridic al contractelor de delegare a gestiunii serviciului de salubritate sunt cele aplicabile tipului de contract de delegare a gestiunii ales de autoritatea administrației publice locale responsabilă.

Art. 14. — (1) Operatorii serviciului de salubritate care participă la procedurile organizate pentru delegarea gestiunii serviciului trebuie să facă dovada competenței tehnico-organizatorice, a celei privind calificarea personalului și a asigurării unei dotări tehnico-materiale adecvate, prin care să garanteze capacitatea de a presta serviciul la nivelul parametrilor cantitativi și calitativi prevăzuți în regulamentul serviciului de salubritate și pentru toate tipurile de activități contractate.

(2) Durata unui contract de delegare a gestiunii nu poate fi mai mare decât durata necesară amortizării investițiilor, fără a depăși 49 de ani. Această durată nu poate fi prelungită decât în următoarele condiții:

- a) pentru motive de interes general, caz în care durata contractului nu poate fi prelungită cu mai mult de 2 ani;
- b) în cazul în care operatorul, la cererea autorității administrației publice locale și pentru buna executare a serviciului de salubritate, a realizat investiții care nu ar putea fi amortizate în termenul rămas până la expirarea contractului inițial decât printr-o creștere excesivă a tarifelor și taxelor.

(3) Prolungirea va fi decisă, în condițiile alin. (2), de consiliul local, Consiliul General al Municipiului București sau de asociația de dezvoltare comunitară, după caz.

Art. 15. — (1) Bunurile proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale, utilizate pentru prestarea serviciului de salubritate, pot fi date în administrare sau pot fi concesionate operatorilor în conformitate cu prevederile legale.

(2) Bunurile proprietate privată a unităților administrativ-teritoriale, utilizate pentru prestarea serviciului de salubritate, pot fi date în administrare, concesionate sau trecute în proprietatea operatorilor, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare.

CAPITOLUL IV

Operatori și utilizatori

SECȚIUNEA 1

Operatorii serviciului de salubritate

Art. 16.— (1) Calitatea de operator se dobândește în condițiile Legii nr. 51/2006.

(2) Operatorii serviciului de salubritate pot fi desemnați fie prin hotărâre de dare în administrare, în cazul gestiunii directe, fie prin hotărâre de atribuire a contractului de delegare a gestiunii serviciului de salubritate, în cazul gestiunii delegate.

(3) Operatorii serviciului de salubritate beneficiază, în temeiul prezentei legi, de aceleași drepturi și obligații în raporturile cu autoritățile administrației publice locale sau cu utilizatorii, indiferent de modul de organizare, de forma de proprietate, de țara de origine din Uniunea Europeană ori de modalitatea de gestiune adoptată.

(4) Drepturile și obligațiile ce revin operatorilor cu privire la prestarea serviciului de salubritate, obiectivele și sarcinile acestora, precum și indicatorii de performanță ai serviciului de salubritate se stabilesc prin hotărârea de dare în administrare sau prin contractul de delegare a gestiunii și se precizează în regulamentul serviciului de salubritate.

Art. 17. — (1) Operatorii serviciului de salubritate cu statut de societăți comerciale, al căror capital social majoritar aparține unităților administrativ-teritoriale, pot fi privatizați în condițiile legii.

(2) Hotărârea privind privatizarea aparține consiliului local sau Consiliului General al Municipiului București, după caz, sub a cărui autoritate își desfășoară activitatea operatorul serviciului de salubritate.

(3) Privatizarea operatorului se poate face numai cu respectarea procedurilor legale în vigoare în materie de privatizare și poate fi însoțită sau nu de vânzarea, în totalitate ori în parte, a bunurilor aparținând domeniului privat al unității administrativ-teritoriale, aferente serviciului de salubritate.

(4) Simultan cu procedura de privatizare a operatorului se organizează și se derulează și procedura de delegare a gestiunii serviciului de salubritate, în vederea selectării noului operator.

Art. 18. — (1) Societățile comerciale de salubritate înființate de consiliile locale, potrivit legii, pot fi de interes local sau intercomunitar, în funcție de limitele teritoriale în care își desfășoară activitatea.

(2) Societățile comerciale de salubritate înființate de autoritățile administrației publice locale își pot desfășura activitatea și în alte localități, pe baze contractuale.

(3) Operatorul care prestează mai multe tipuri de activități sau mai multe servicii va ține evidențe distincte pe fiecare activitate sau tip de serviciu, având contabilitate separată pentru fiecare tip de activitate, serviciu și localitate de operare.

Art. 19. — (1) În relația cu utilizatorii, direcți sau indirecti, drepturile și obligațiile operatorilor serviciului de salubritate rezultă din hotărârile de dare în administrare, din contractele de delegare a gestiunii și din contractele de prestare a serviciului.

(2) Operatorii, în conformitate cu prevederile legale, au dreptul la:

a) încasarea contravalorii serviciului de salubritate prestat, corespunzător tarifului aprobat de autoritățile administrației publice locale;

b) prezervarea echilibrului contractual pe durata contractului de delegare a gestiunii;

c) ajustarea tarifului în raport cu evoluția generală a prețurilor și tarifelor din economie;

d) modificarea tarifului în situațiile de schimbare semnificativă a echilibrului contractual;

e) exclusivitatea prestării serviciului de salubritate pentru toți utilizatorii din raza unității administrativ-teritoriale pentru care are hotărâre de dare în administrare sau contract de delegare a gestiunii.

Art. 20. — (1) Operatorii trebuie să presteze serviciul de salubritate cu respectarea principiilor universalității, accesibilității, continuității și egalității de tratament între utilizatori.

(2) Operatorii au obligația să furnizeze, atât autorităților administrației publice locale, cât și A.N.R.S.C., toate informațiile de interes public solicitate și să asigure accesul la informațiile necesare, în vederea verificării și evaluării funcționării și dezvoltării serviciului de salubritate, în

conformitate cu prevederile regulamentului serviciului de salubritate, ale contractului de delegare a gestiunii serviciului și ale acordului și autorizației de mediu.

(3) Operatorii se obligă să pună în aplicare metode performante de management care să conducă la reducerea costurilor de operare, inclusiv prin aplicarea procedurilor concurențiale prevăzute de normele legale în vigoare privind achizițiile publice, și să asigure totodată respectarea cerințelor specifice din legislația privind protecția mediului.

Art. 21. — (1) Acordarea licenței operatorilor se realizează în condițiile prevăzute de Legea nr. 51/2006, de prezenta lege și de legislația secundară emisă în aplicarea dispozițiilor acestora.

(2) Operatorii își pot desfășura activitatea numai pe baza licenței emise de A.N.R.S.C.; prestarea activităților specifice serviciului de salubritate fără licență sau cu licență expirată, indiferent de tipul de gestiune adoptat, este interzisă.

Art. 22. — (1) Se exceptează de la prevederile art. 21 alin. (2) operatorii serviciului de salubritate existenți, indiferent de modul de organizare, tipul de proprietate sau modalitatea de gestiune adoptată, care își desfășoară activitatea pe baza unor contracte de concesiune încheiate anterior intrării în vigoare a prezentei legi.

(2) Operatorii prevăzuți la alin. (1), care nu dețin licență emisă în condițiile legii, au obligația de a solicita A.N.R.S.C. acordarea acesteia și de a o obține în termen de cel mult un an de la data intrării în vigoare a Legii nr. 51/2006.

Art. 23. — (1) Pentru obținerea licenței, operatorii sunt obligați să dețină toate avizele, acordurile și autorizațiile necesare prestării activităților specifice serviciului de salubritate, prevăzute de legislația în vigoare, și să respecte normele și reglementările în vigoare cu privire la igiena și sănătatea populației, respectiv la protecția și conservarea mediului, emise de autorități competente în aceste domenii.

(2) Retragera sau încetarea valabilității licenței atrage revocarea hotărârii de dare în administrare, respectiv a hotărârii privind atribuirea contractului de delegare a gestiunii, după caz, și conduce la organizarea unei noi proceduri de selectare a unui operator, în condițiile prevederilor Legii nr. 51/2006. Retragera licenței se notifică operatorului cu cel puțin 90 de zile înainte, perioadă în care acesta este obligat să presteze serviciul de salubritate în condițiile hotărârii de dare în administrare, respectiv ale contractului de delegare a gestiunii.

SECȚIUNEA a 2-a

Utilizatorii serviciului de salubritate

Art. 24. — (1) În funcție de tipul activității, pot fi *utilizatori* ai serviciului de salubritate:

a) comunitățile locale considerate în întregul lor sau comunitățile locale componente ale asociațiilor de dezvoltare comunitară, în cazul activităților de interes general a căror contractare se realizează de autoritățile administrației publice locale;

b) persoanele fizice ori juridice care beneficiază individual de una sau de mai multe activități specifice serviciului de salubritate, în cazul activităților a căror contractare se realizează pe baza unui contract de prestare a serviciului de salubritate, încheiat în nume propriu cu operatorul.

(2) Dreptul utilizatorilor de a beneficia de serviciul de salubritate se stabilește prin regulamentul serviciului,

aprobat prin hotărâre a consiliului local, a Consiliului General al Municipiului București sau a asociației de dezvoltare comunitară, după caz, pe baza regulamentului-cadru al serviciului de salubritate, elaborat de A.N.R.S.C. și aprobat prin ordin al președintelui acesteia.

(3) Utilizatorii au drept de acces fără discriminare la informațiile publice referitoare la serviciul de salubritate, atât operatorul, cât și autoritățile administrației publice locale având obligația de a comunica informații cu privire la indicatorii de calitate ai serviciului, la structura tarifară și la clauzele contractuale.

(4) Autoritățile administrației publice locale, în calitate de reprezentante ale comunităților locale și de semnatare ale contractelor de delegare a gestiunii, sunt responsabile de asigurarea serviciului de salubritate la nivelul localităților, de respectarea de către operator a indicatorilor de calitate ai serviciului, a clauzelor contractuale și a legislației în vigoare referitoare la serviciul de salubritate.

(5) Hotărârile autorităților administrației publice locale cu privire la serviciul de salubritate vor fi aduse la cunoștință publică și orice utilizator din aria de prestare a serviciului are dreptul să conteste prevederile acestora, în condițiile legii.

(6) Membrii comunităților locale, persoane fizice sau juridice, au, în calitate lor de utilizatori direcți sau indirecti ai serviciului de salubritate, următoarele obligații:

a) să respecte clauzele contractului de prestare a serviciului de salubritate;

b) să achite obligațiile de plată, în conformitate cu prevederile contractului de prestare a serviciului de salubritate;

c) să asigure accesul utilajelor de colectare a deșeurilor la punctele de colectare și al utilajelor de intervenție pentru stingerea incendiilor;

d) să asigure preselecția pe categorii a deșeurilor reciclabile, rezultate din gospodăriile proprii sau din activitățile lucrative pe care le desfășoară, precum și depozitarea acestora în containere asigurate de operatorul serviciului de salubritate, numai în locurile special amenajate;

e) să aplice măsuri privind deratizarea și dezinsecția, stabilite de autoritatea locală și de direcția de sănătate publică teritorială;

f) alte obligații prevăzute în Legea nr. 51/2006 care fac referire la serviciul de salubritate.

(7) Utilizatorii beneficiază și de celelalte drepturi prevăzute în Legea nr. 51/2006.

CAPITOLUL V

Finanțarea serviciilor de salubritate

Art. 25. — Finanțarea cheltuielilor de funcționare, reabilitare și dezvoltare a serviciului de salubritate și a cheltuielilor de investiții pentru realizarea infrastructurii aferente acestuia se face cu respectarea legislației în vigoare privind finanțele publice locale, în ceea ce privește inițierea, fundamentarea, promovarea și aprobarea investițiilor publice, a principiilor prevăzute la art. 43 alin. (2) din Legea nr. 51/2006, precum și a următoarelor principii:

a) recuperarea integrală prin tarife, taxe speciale sau subvenții de la bugetul local a costurilor de operare și a investițiilor pentru înființarea, reabilitarea și dezvoltarea sistemelor de salubritate;

b) menținerea echilibrului contractual.

Art. 26. — (1) În funcție de natura, tipul și caracteristicile activităților desfășurate, serviciul de salubritate se realizează, indiferent de forma de gestiune adoptată, numai pe baza unor contracte de prestare a serviciului încheiate între:

a) operatori și autoritățile administrației publice locale sau asociațiile de dezvoltare comunitară, după caz, în calitate de utilizatori;

b) operatori și utilizatorii individuali ai serviciului de salubritate, generatori de deșuri, persoane fizice sau juridice.

(2) În funcție de natura activităților prestate, atât în cazul gestiunii directe, cât și în cazul gestiunii delegate, pentru asigurarea finanțării serviciului de salubritate, utilizatorii achită contravaloarea serviciului de salubritate prin:

a) tarife, în cazul prestațiilor de care beneficiază individual, pe bază de contract de prestare a serviciului de salubritate;

b) taxe speciale, în cazul prestațiilor efectuate în beneficiul întregii comunități locale;

c) taxe speciale, în cazul prestațiilor de care beneficiază individual fără contract.

(3) Clasificarea activităților în funcție de modul de contractare, facturare și plată a contravalorii serviciului de salubritate prestat se stabilește prin regulamentul-cadru al serviciului și se anexează la hotărârea de dare în administrare a serviciului ori la contractul de delegare a gestiunii serviciului, după caz.

(4) Cuantumul și regimul tarifelor și taxelor speciale se stabilesc, se ajustează sau se modifică de către autoritățile administrației publice locale, potrivit prevederilor legale în vigoare.

(5) Structura și nivelul tarifelor și taxelor speciale vor fi stabilite astfel încât:

a) să acopere costul efectiv al prestării serviciului de salubritate;

b) să acopere cel puțin sumele investite și cheltuielile curente de întreținere și exploatare a serviciului de salubritate;

c) să încurajeze investițiile de capital;

d) să respecte și să asigure autonomia financiară a operatorului.

Art. 27. — (1) Aplicarea de către operatori a unor tarife sau taxe speciale mai mari decât cele stabilite și aprobate potrivit art. 26 este interzisă.

(2) Tarifele aprobate trebuie să conducă la atingerea următoarelor obiective:

a) asigurarea prestării serviciului de salubritate la nivelurile de calitate și indicatorii de performanță stabiliți de consiliile locale, de Consiliul General al Municipiului București sau, după caz, de asociațiile de dezvoltare comunitară prin caietul de sarcini, regulamentul serviciului și prin contractele de delegare a gestiunii;

b) realizarea unui raport calitate—cost cât mai bun pentru serviciul de salubritate prestat pe perioada angajată și asigurarea unui echilibru între riscurile și beneficiile asumate de părțile contractante;

c) asigurarea funcționării eficiente a serviciului de salubritate și a exploatării bunurilor aparținând domeniului public și privat al unităților administrativ-teritoriale, afectate serviciului de salubritate, precum și asigurarea protecției mediului.

Art. 28. — (1) Sursele de finanțare a lucrărilor de investiții se asigură potrivit prevederilor art. 44 alin. (2) din Legea nr. 51/2006.

(2) Investițiile realizate de operatori de drept privat din fonduri proprii pentru reabilitarea, modernizarea și dezvoltarea sistemului public de salubritate se vor amortiza de către aceștia pe durata contractului de delegare a gestiunii serviciului de salubritate.

(3) Investițiile în infrastructura specifică serviciilor de salubritate care se realizează din fonduri proprii ale operatorilor de drept privat constituie bunuri de retur; bunurile astfel realizate rămân în proprietatea operatorilor pe toată durata contractului de delegare a gestiunii și revin de drept, la expirarea contractului, gratuit și libere de orice sarcini, unităților administrativ-teritoriale, fiind integrate domeniului public al acestora. În contractul de delegare a gestiunii se vor menționa bunurile de retur, respectiv modul de repartiție a categoriilor de bunuri realizate de operator până la încetarea, din orice cauză, a contractului de delegare a gestiunii serviciului de salubritate.

CAPITOLUL VI

Răspunderi și sancțiuni

Art. 29. — Încălcarea dispozițiilor prezentei legi atrage răspunderea disciplinară, civilă, contravențională sau penală, după caz.

Art. 30. — (1) Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 30.000 lei la 50.000 lei următoarele fapte, altele decât cele prevăzute în Legea nr. 51/2006:

a) prestarea de către operator a uneia dintre activitățile reglementate de prezenta lege fără aprobarea autorităților administrației publice locale prin hotărârea de dare în administrare, respectiv hotărârea de atribuire a contractului de delegare a gestiunii;

b) atribuirea de către primar a contractelor de delegare a gestiunii pentru una dintre activitățile de salubritate a localităților prevăzute la art. 2 alin. (3), fără respectarea procedurilor legale în vigoare specifice fiecărui tip de contract;

c) încheierea de către primar a contractelor de delegare a gestiunii pentru una dintre activitățile de salubritate a localităților prevăzute la art. 2 alin. (3) cu un operator care nu deține licență.

(2) Constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 10.000 lei la 30.000 lei neurmărirea de către primar a întocmirii regulamentului propriu al serviciului, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(3) Consiliile locale sau, după caz, Consiliul General al Municipiului București va stabili, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, și alte fapte decât cele prevăzute la alin. (1) și (2), care constituie contravenții în domeniul serviciilor de salubritate.

Art. 31. — Dispozițiile referitoare la contravenții prevăzute în prezenta lege se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția celor prevăzute la art. 28.

Art. 32. — Constatarea contravențiilor prevăzute de prezenta lege și aplicarea sancțiunilor se fac de către persoanele împuternicite de ministrul mediului și gospodăririi apelor, de ministrul administrației și internelor, de președintele A.N.R.S.C., precum și de primari sau de împuterniciții acestora.

CAPITOLUL VII

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 33. — Prezenta lege intră în vigoare la un an de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 34. — Prevederile prezentei legi se completează cu dispozițiile Legii nr. 51/2006 și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2000 privind regimul deșeurilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 426/2001.

Art. 35. — Măsurile de natura ajutorului de stat prevăzute în prezenta lege vor fi notificate, potrivit Legii nr. 143/1999 privind ajutorul de stat, republicată, și se vor acorda numai după autorizarea acestora de către Consiliul Concurenței, în condițiile îndeplinirii criteriilor prevăzute în legislația secundară privind ajutorul de stat.

Art. 36. — (1) Soluționarea litigiilor patrimoniale și nepatrimoniale legate de încheierea și executarea contractelor reglementate de prezenta lege, precum și a celor izvorâte din neplata contravalorii serviciilor furnizate/prestate este de competența instanțelor de contencios administrativ și se face, cu precădere, în procedură de urgență.

(2) Soluționarea litigiilor civile și de muncă izvorâte din aplicarea prevederilor prezentei legi se face de instanțele de judecată competente, în condițiile legii.

Art. 37. — La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă: Ordonanța Guvernului nr. 87/2001 privind serviciile publice de salubritate a localităților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 543 din 1 septembrie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 139/2002, cu modificările și completările ulterioare; art. 3 alin. (1) lit. d) și art. 5 pct. 1 lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 71/2002 privind organizarea și funcționarea serviciilor publice de administrare a domeniului public și privat de interes local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 648 din 31 august 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 3/2003; art. 42 lit. a) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2000 privind regimul deșeurilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 22 iunie 2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 426/2001.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

BOGDAN OLTEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI

NICOLAE VĂCĂROIU

București, 25 aprilie 2006.

Nr. 101.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET
pentru promulgarea Legii serviciului de salubritate
a localităților

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea serviciului de salubritate a localităților și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 20 aprilie 2006.
 Nr. 439.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 196/2005
privind Fondul pentru mediu

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 196 din 22 decembrie 2005 privind Fondul pentru mediu, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.193 din 30 decembrie 2005, cu următoarele modificări și completări:

1. **La articolul 5, alineatele (1), (2) și (4) vor avea următorul cuprins:**

„Art. 5. — (1) Comitetul de avizare are următoarea componență:

a) un reprezentant al autorității publice centrale pentru protecția mediului, împuternicit prin ordin al ministrului;

b) un reprezentant al Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, împuternicit prin decizie a președintelui;

c) un reprezentant al Gărzii Naționale de Mediu, împuternicit prin decizie a comisarului general;

d) câte un reprezentant din cadrul autorității publice centrale pentru economie și comerț, al autorității publice centrale pentru sănătate, al autorității publice centrale pentru finanțe publice, al autorității publice centrale pentru agricultură, păduri și dezvoltare rurală, al autorității publice centrale pentru transporturi, construcții și turism și al autorității publice centrale pentru administrație și interne, împuterniciți prin ordin al ministrului de resort;

e) un reprezentant al Consiliului Concurenței;

f) un reprezentant al confederației patronale din domeniul proiectului supus avizării, desemnat de aceasta;

g) un reprezentant al organizațiilor neguvernamentale din domeniul protecției mediului, desemnat de acestea;

h) președintele Administrației Fondului.

(2) Comitetul de avizare este condus de un președinte, ajutat de un vicepreședinte. Președintele și vicepreședintele sunt numiți de conducătorul autorității publice centrale pentru protecția mediului.

.....
 (4) Membrii Comitetului de avizare, exclusiv demnitarii, primesc o indemnizație de participare pentru activitatea desfășurată în cadrul ședințelor acestuia, în cuantumul și în condițiile stabilite prin Regulamentul de organizare și funcționare a Administrației Fondului.“

2. **La articolul 5, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:**

„(5) Componența nominală a Comitetului de avizare se aprobă prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru protecția mediului.“

3. **La articolul 6, alineatul (2) se abrogă.**

4. **La articolul 9, alineatul (1) literele b), d), e), f) și j) vor avea următorul cuprins:**

„b) taxele pentru emisiile de poluanți în atmosferă, provenite de la surse fixe și mobile, încasate de la operatori economici, în cuantumul prevăzut în anexa nr. 1;

.....
 d) o taxă de 1 leu (RON)/kg din greutatea ambalajelor introduse pe piața națională de către producătorii și importatorii de bunuri ambalate și de ambalaje de desfacere;

e) o contribuție de 2% din valoarea substanțelor clasificate prin acte normative ca fiind periculoase pentru mediu, introduse pe piață de către producători și importatori, cu excepția celor utilizate la producerea medicamentelor;

f) în cazul vânzării de către proprietarul sau administratorul pădurii, după caz, a masei lemnoase pe picior sau a sortimentelor de lemn brut obținute în urma exploatarei, contribuția la Fondul pentru mediu se stabilește prin aplicarea unui procent de 1% la valoarea de vânzare și se achită de către cumpărătorul operator economic, care introduce masa lemnoasă într-un proces de prelucrare;

.....
j) o contribuție de 3% din suma care se încasează anual pentru gestionarea fondurilor de vânatoare, plătită de către gestionarii fondurilor de vânatoare;“.

5. **La articolul 9 alineatul (1), literele g) și h) se abrogă.**

6. **La articolul 10, alineatele (5) și (6) vor avea următorul cuprins:**

„(5) Baza de calcul la care se aplică procentele prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. a), e), f) și j) reprezintă valoarea de vânzare, exclusiv taxa pe valoarea adăugată aferentă.

(6) Contribuția la Fondul pentru mediu, prevăzută la art. 9 alin. (1) lit. f), nu se calculează și nu se plătește dacă masa lemnoasă pe picior sau sortimentele de lemn brut obținute provin din păduri certificate.“

7. **La articolul 11, alineatele (1) și (2) vor avea următorul cuprins:**

„Art. 11. — (1) Sumele prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. a), b), e) și f) se declară și se plătesc lunar până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care s-a desfășurat activitatea, cu excepția taxelor pentru emisiile de poluanți în atmosferă, provenite de la sursele mobile, prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. b), care se declară și se

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 25 aprilie 2006.
Nr. 105.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET
privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul
pentru mediu

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 20 aprilie 2006.
Nr. 443.

plătesc semestrial, până la data de 25 a primei luni din semestrul următor pentru semestrul precedent.

(2) Sumele prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. c), d), i) și j) se declară și se plătesc anual de către persoanele juridice care desfășoară respectivele activități, până la data de 25 ianuarie a anului următor.“

8. **La articolul 13, alineatele (5) și (6) vor avea următorul cuprins:**

„(5) Analiza, selectarea, finanțarea, urmărirea și controlul implementării proiectelor se fac în conformitate cu prevederile manualului de operare al Fondului pentru mediu și ale actelor normative date în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență, cu excepția lucrărilor prevăzute la alin. (2) lit. o) și p).

(6) Categoriile de lucrări care se pot finanța conform prevederilor alin. (2) lit. o) și p), precum și sumele destinate finanțării acestora se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea autorității publice centrale pentru protecția mediului.“

9. **La articolul 13, după alineatul (6), se introduce un nou alineat, alineatul (6¹), cu următorul cuprins:**

„(6¹) Pentru achiziționarea lucrărilor prevăzute la alin. (2) lit. p) și a serviciilor aferente acestora, se vor aplica prevederile legislației în vigoare privind achizițiile publice referitoare la situațiile de forță majoră.“

10. **Titlul anexei nr. 1 va avea următorul cuprins:**

„TAXELE
pentru emisiile de poluanți în atmosferă,
provenite de la surse fixe și mobile,
încasate de la operatori economici“

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 299**

din 6 aprilie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (3)
din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Coca Cola HBC” România — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.062/CA/2005 al Tribunalului București — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 noiembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 6.062/CA/2005, **Tribunalul București — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Coca Cola HBC” România — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ de impunere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3), ale art. 15 alin. (1), ale art. 16, ale art. 41 alin. (2) [devenit, după revizuirea și republicarea Constituției, art. 44 alin. (2)] și ale art. 53 alin. (2) [devenit art. 56 alin. (2)].

În susținerea excepției autorul acesteia arată că prin scutirea Consiliului Local al Municipiului Ploiești, în calitate de proprietar al terenului, de plata impozitului pentru un teren din domeniul privat se creează o inegalitate între titularii de drepturi de aceeași natură, favorizându-se statul sau unitățile administrativ-teritoriale în detrimentul persoanelor de drept privat. De asemenea, se apreciază,

de către autorul excepției, că se creează o discriminare în ceea ce privește regimul juridic de impunere a sarcinilor fiscale, atât în defavoarea titularilor de drept de proprietate privată, persoane fizice și juridice, cât și în defavoarea chiriașilor, concesionarilor, administratorilor, care sunt obligați să suporte, pe lângă chirie, redevență sau orice altă sumă pentru dreptul ce le-a fost transmis, și plata impozitului pe teren.

Se apreciază, de asemenea, că, în măsura în care dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 44 alin. (2) din Constituție, acestea contravin și textului constituțional al art. 15 alin. (1). De asemenea, în opinia autorului excepției, sunt încălcate și prevederile art. 16 din Constituție, întrucât statul și unitățile administrativ-teritoriale, ca titulari ai dreptului de proprietate privată, beneficiază de un regim juridic mai favorabil.

Tribunalul București — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentarea acestei opinii se apreciază că nu sunt încălcate textele constituționale invocate, întrucât, în cauză, nu se pune problema modului de garantare și ocrotire a proprietății private, ci se are în vedere obligația contribuției financiare a concesionarului, respectiv a chiriașului, pentru terenul obținut în concesiune, respectiv închiriat. Se consideră că sintagma „așezarea justă a sarcinilor fiscale” din cuprinsul art. 56 alin. (2) din Constituție se referă la stabilirea sarcinilor fiscale în condițiile legii. Totodată, instanța de judecată apreciază că nu sunt încălcate nici prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție, iar art. 15 și art. 16 din aceasta nu au incidență în cauză, ele referindu-se la persoanele fizice, și nu la cele juridice.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 256 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, astfel cum au fost modificate prin articolul unic pct. 33 din Legea nr. 494/2004 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 83/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.092 din 24 noiembrie 2004.

Art. 256 alin. (3) prevede: „*Pentru terenurile proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale, concesionate, închiriate, date în administrare ori în folosință, după caz, impozitul pe teren reprezintă sarcina fiscală a concesionarilor, locatarilor, titularilor dreptului de administrare sau de folosință, după caz.*”

Textele constituționale invocate expres în susținerea excepției sunt cele ale art. 1 alin. (3), privind statul de drept, ale art. 15 alin. (1), privind universalitatea, ale art. 16, privind egalitatea în drepturi, ale art. 44 alin. (2), privind ocrotirea și garantarea în mod egal a proprietății, și ale art. 56 alin. (2), privind așezarea justă a sarcinilor fiscale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Critica de neconstituționalitate constă, în esență, în susținerea că dispozițiile art. 256 alin. (3) din Legea nr. 571/2003, care stabilesc că impozitul pe terenurile proprietate privată a statului și unităților administrativ-teritoriale este în sarcina concesionarilor, locatarilor, titularilor dreptului de administrare sau de folosință, după caz, aduc atingere principiilor constituționale ale ocrotirii și garantării proprietății private în mod egal de lege, indiferent de titular, precum și principiului justei așezări a sarcinilor fiscale. Totodată, pe cale de consecință, se apreciază că sunt încălcate și prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3), ale art. 15 alin. (1) și ale art. 16 alin. (2).

Curtea reține că în jurisprudența sa au mai fost situații în care instanța de contencios constituțional s-a pronunțat asupra modului de stabilire a impozitelor și taxelor, precum și a acordării de scutiri de la plata acestora.

Curtea a stabilit, de principiu, că autoritățile publice — creditori bugetari — pot fi scutite de la plata unor impozite sau taxe, întrucât pentru a putea funcționa sunt finanțate de la bugetul de stat, „iar taxele respective se fac venit tot la bugetul de stat, astfel că ar fi absurd ca autoritățile în cauză să fie obligate (formal) să plătească din buget o taxă care revine aceluiași buget”. În acest sens a statuat Curtea, de exemplu, prin Decizia nr. 373 din 2 octombrie

2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 13 noiembrie 2003.

În cauza de față, având în vedere cele de mai sus, Curtea reține că scutirea, prin textul de lege criticat, de la plata impozitului pe teren a proprietății publice sau private a statului nu contravine prevederilor art. 44 alin. (2) și nici ale art. 56 alin. (2) din Constituție.

Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 3 din 6 ianuarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 8 iunie 1994, a reținut că „fiscalitatea trebuie să fie nu numai legală, ci și proporțională, rezonabilă, echitabilă și să nu diferențieze impozitele pe criteriul grupelor sau categoriilor de cetățeni”. Totodată, prin Decizia nr. 252 din 28 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 28 decembrie 2002, Curtea a constatat că din dispozițiile constituționale ale art. 56 alin. (2) și ale art. 138 alin. (1) „rezultă dreptul exclusiv al legiuitorului de a stabili impozite datorate bugetului de stat, precum și cuantumul acestora. De aceea, numai legiuitorul poate acorda anumite scutiri sau reduceri de impozite în favoarea anumitor categorii de contribuabili și în anumite perioade de timp, în funcție de situațiile conjuncturale, dar, evident, și în raport cu situația economico-financiară a țării în perioadele respective”.

Față de jurisprudența menționată, Curtea constată că plata impozitului pe teren în cazul terenurilor proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale concesionate, închiriate, date în administrare ori în folosință, după caz, de către concesionari, locatari, titulari ai dreptului de administrare sau de folosință, după caz, nu este de natură a încălca prevederile art. 56 alin. (2) din Constituție. Legiuitorul este liber să stabilească impozite, în măsura în care acestea sunt proporționale, rezonabile și echitabile, condiție îndeplinită în cazul de față. Aceasta, cu atât mai mult cu cât concesionarea, închirierea, ca și darea în administrare și în folosință a terenurilor se fac în general pe termen foarte lung, prin convenții/acte intervenite între părțile interesate.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției, că pentru terenul concesionat ori închiriat concesionarul și locatarul plătesc și redevență/chirie etc., Curtea constată că aceasta nu are relevanță sub raportul constituționalității textului criticat, fiind o problemă care privește exclusiv părțile contractului de concesiune sau de închiriere, precum și clauzele lui, iar nu o problemă de ocrotire inegală a dreptului de proprietate privată. Ocrotirea proprietății private nu se realizează prin regimul de impozitare, ci prin alte instrumente juridice.

De altfel, Curtea constată că prevederile art. 1 paragraful 2 al Protocolului adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale stabilesc că dispozițiile privind protecția proprietății nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru reglementarea folosinței bunurilor conform interesului general și pentru a asigura plata impozitelor.

În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea reține că textul criticat se aplică în mod nediscriminatoriu tuturor

persoanelor care se află în situațiile prevăzute de ipoteza normei respective. Pe de altă parte, principiul egalității în drepturi înscris în Constituție privește egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără a institui egalitatea între cetățeni și autoritățile publice sau între cetățeni și stat sau unitățile administrativ-teritoriale, ca persoane juridice de drept public.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Coca Cola HBC” România — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.062/CA/2005 al Tribunalului București — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 aprilie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 303

din 6 aprilie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, în ansamblu, a dispozițiilor art. 18, ale art. 19 și ale art. 20 din aceeași ordonanță, precum și a celor ale art. 4 și ale art. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.039/2003 privind stabilirea cerințelor referitoare la etichetarea și eficiența energetică a aparatelor frigorifice de uz casnic pentru introducerea lor pe piață

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18, 19 și 20 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, precum și ale art. 4 și 6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.039/2003 privind stabilirea cerințelor referitoare la etichetarea și eficiența energetică a aparatelor frigorifice de uz casnic pentru introducerea lor pe piață, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alchimia Impex” — S.R.L. din Reșița în Dosarul nr. 7.623/C/2005 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 și 6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.039/2003, iar ca neîntemeiată a celor ale art. 18, 19 și 20 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 decembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 7.623/C/2005, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18, 19 și 20 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, precum și ale art. 4 și 6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.039/2003 privind stabilirea cerințelor referitoare la etichetarea și eficiența energetică a aparatelor frigorifice de uz casnic pentru introducerea lor pe piață, excepție ridicată de Societatea Comercială**

„Alchimia Impex“ — S.R.L. din Reșița într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs împotriva sentinței prin care a fost respinsă o plângere împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției prevăzute de art. 46 lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992, coroborate cu prevederile art. 18—20 din aceeași ordonanță.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 45 și ale art. 135 alin. (2) lit. a) și b). În dezvoltarea motivelor excepției, se arată că Ordonanța Guvernului nr. 21/1992, în ansamblu, încalcă libertatea comerțului, ignorând calitatea consumatorului de parte activă a raportului comercial, reducându-l astfel la rolul de „simplu spectator la războiul dintre stat și comerciant“.

În consecință, se apreciază că textele criticate limitează posibilitatea societății în cauză de a se apăra și de a aduce dovezi împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor.

Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentarea acestei opinii, se arată că actele normative invocate nu intră în categoria celor supuse controlului de constituționalitate pe cale de excepție și nici soluționarea cauzei nu depinde de acestea. Totodată, se mai apreciază că motivele de neconstituționalitate invocate sunt probleme de fond și de aplicare a actelor normative criticate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost invocat, îl constituie dispozițiile art. 18, 19 și 20 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 23 martie 1994, precum și cele ale art. 4 și 6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.039/2003 privind

stabilirea cerințelor referitoare la etichetarea și eficiența energetică a aparatelor frigorifice de uz casnic pentru introducerea lor pe piață, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 10 septembrie 2003. Curtea observă că, deși, în mod formal, autorul excepției nu invocă, în mod expres, decât neconstituționalitatea dispozițiilor sus amintite, astfel cum rezultă din motivarea excepției, acesta contestă și constituționalitatea Ordonanței Guvernului nr. 21/1992, în ansamblu.

Dispozițiile legale criticate punctual au următorul cuprins:

— Art. 18 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992: *„Consumatorii au dreptul de a fi informați, în mod complet, corect și precis, asupra caracteristicilor esențiale ale produselor și serviciilor oferite de către agenții economici, astfel încât să aibă posibilitatea de a face o alegere rațională, în conformitate cu interesele lor, între produsele și serviciile oferite și să fie în măsură să le utilizeze, potrivit destinației acestora, în deplină securitate.“;*

— Art. 19 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992: *„Informarea consumatorilor despre produsele și serviciile oferite se realizează, în mod obligatoriu, prin elemente de identificare și caracterizare ale acestora, care se înscriu la vedere, după caz, pe produs, etichetă, ambalaj de vânzare sau în cartea tehnică, instrucțiunile de folosire ori altele asemenea, ce însoțesc produsul sau serviciul, în funcție de natura acestuia.“;*

— Art. 20 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992: *„Producătorul trebuie să informeze despre denumirea produsului, denumirea și/sau marca producătorului, cantitatea și, după caz, termenul de garanție, de valabilitate sau data durabilității minimale, principalele caracteristici tehnice și calitative, compoziția, aditivii folosiți, despre eventualele riscuri previzibile, modul de utilizare, manipulare, depozitare, conservare sau păstrare, despre contraindicații.*

Producătorul are obligația să-și precizeze adresa în elementele de identificare, până la data aderării României la Uniunea Europeană.“;

— Art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 1.039/2003: *„Se admite introducerea pe piață numai a aparatelor frigorifice de uz casnic al căror consum de energie electrică este mai mic sau egal cu consumul maxim admis potrivit clasei de eficiență pentru categoria aparatului frigorific de uz casnic respectiv, calculat conform metodei prevăzute în anexa nr. 1, și care:*

a) au aplicată o etichetă indicând consumurile de energie, clasa de eficiență energetică, nivelul de zgomot și, după caz, alte caracteristici, conform anexei B la Standardul «Eficiența energetică și etichetarea ei» SR 13339:1996; eticheta se plasează pe exteriorul părții frontale sau superioare a aparatului frigorific de uz casnic, astfel încât să fie ușor de observat și vizibilă;

b) sunt însoțite de o fișă conținând informațiile înscrise pe etichetă, modelul fișei fiind conform anexei C la Standardul «Eficiența energetică și etichetarea ei» SR 13339:1996;

c) au marcajul european de conformitate CE, prevăzut în anexa nr. 3 la Legea nr. 608/2001 privind evaluarea conformității produselor, aplicat de un producător sau un reprezentant autorizat al acestuia, denumit în continuare marcaj CE.“;

— Art. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.039/2003: „Responsabilitatea introducerii pe piață a aparatelor frigorifice de uz casnic conform prevederilor art. 4 revine furnizorului.”

Textele constituționale invocate expres în susținerea excepției sunt cele ale art. 45 privind libertatea economică și ale art. 135 alin. (2) lit. a) și b) privind economia.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În esență, autorul excepției apreciază că prevederile criticate contravin art. 45 și art. 135 alin. (2) lit. a) și b), întrucât îngădesc atât libertatea comerțului, cât și libertatea economică.

I. Curtea reține că, în conformitate cu prevederile art. 146 lit. d) teza întâi din Constituție, Curtea Constituțională *“hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial”*, iar potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, instanța de contencios constituțional *„decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță [...]”*.

Astfel, hotărârile Guvernului nu pot constitui obiect al controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, acestea putând fi atacate numai pe calea contenciosului administrativ.

Pentru aceste motive, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, instanța judecătorească trebuia să respingă excepția de neconstituționalitate ridicată, printr-o încheiere motivată, fără a mai sesiza Curtea Constituțională. Întrucât instanța de judecată nu s-a conformat acestor dispoziții legale, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, urmează să respingă ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 și 6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.039/2003.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 și 6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.039/2003 privind stabilirea cerințelor referitoare la etichetarea și eficiența energetică a aparatelor frigorifice de uz casnic pentru introducerea lor pe piață, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alchimia Impex” — S.R.L. din Reșița în Dosarul nr. 7.623/C/2005 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă.

II. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, în ansamblu, și a dispozițiilor art. 18, 19 și 20 din aceeași ordonanță, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 aprilie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

II. În ceea ce privește constituționalitatea Ordonanței Guvernului nr. 21/1992, în ansamblu, Curtea, prin Decizia nr. 277 din 1 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 din 5 septembrie 2003, a stabilit, în esență, că drepturile cetățenilor care au calitatea de consumatori și obligațiile corelative ale agenților economici, prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 21/1992, au caracter de protecție împotriva unor practici abusive, și nicidecum discriminatoriu, acestea fiind adecvate poziției specifice a consumatorilor în raporturile cu producătorii și comercianții care beneficiază de plata prețului pentru produsul vândut.

Prin aceeași decizie, Curtea a mai reținut că nu sunt încălcate dispozițiile art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b) din Constituție, întrucât funcționarea normală a economiei de piață este perfect compatibilă cu măsurile de protecție a consumatorilor, iar libertatea comerțului și protejarea intereselor naționale în activitatea economică nu numai că nu sunt incompatibile cu fixarea unor reguli privind calitatea produselor sau a serviciilor prestate, dar acestea sunt impuse de alte obligații ce revin statului, și anume cea prevăzută la art. 135 alin. (2) lit. f) cu privire la crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții.

Neexistând elemente noi de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

De asemenea, în cauza de față, Curtea reține că Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 nu afectează libertatea economică, aceasta, potrivit textului Constituției, fiind necesar să fie exercitată *„în condițiile legii”*. De altfel, autorul excepției este o societate comercială, care astfel are asigurat, în condițiile legii, dreptul de a efectua acte și fapte de comerț.

Curtea constată că aceleași considerente sunt valabile și cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18, 19 și 20 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992, reglementări cuprinse în cap. IV al ordonanței intitulat *„Informarea și educarea consumatorilor”*.

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 304

din 6 aprilie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, excepție ridicată de Maria Daniela Alui-Gheorghe, Mihăiță Alui-Gheorghe și Emilia Alui-Gheorghe în Dosarul nr. 3.878/2005 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, apreciind că aceasta, fiind ridicată într-o contestație în anulare, nu are legătură cu soluționarea cauzei. Pe fond, consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 octombrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 3.878/2005, **Tribunalul Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite**, excepție ridicată de Maria Daniela Alui-Gheorghe, Mihăiță Alui-Gheorghe și Emilia Alui-Gheorghe într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației în anulare formulate de autorii excepției împotriva unei soluții pronunțate în recurs.

În motivarea excepției, autorii acesteia susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (8). În acest sens, se susține că măsura confiscării prevăzută de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 12/1990 este neconstituțională, întrucât, în nici un caz, nu este admisibil ca mărfurile dobândite în mod licit și cu acte de proveniență să fie trecute în proprietatea statului.

Tribunalul Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 20 iunie 1991, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 29 august 1998, aprobată prin Legea nr. 243/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 18 decembrie 1998. Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins: „*Mărfurile sau produsele care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea vreuneia dintre faptele prevăzute la art. 1 lit. a), b), d), e), g) și j), dacă sunt ale contravenientului sau ale agentului economic, precum și sumele de bani și lucrurile dobândite prin săvârșirea contravenției se confiscă și se valorifică în condițiile legii, contravaloarea lor făcându-se venit la bugetul administrației publice centrale.*”

Textul constituțional invocat în susținerea excepției este cel al art. 44 alin. (8) privind prezumția caracterului licit al dobândirii averii.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai format

obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 429 din 18 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 5 decembrie 2003, Decizia nr. 76 din 26 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 9 martie 2004, și Decizia nr. 191 din 27 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 4 iunie 2004, Curtea Constituțională, respingând excepțiile de neconstituționalitate, a constatat că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 12/1990 se întemeiază tocmai pe prevederile textului art. 44 din Constituție, care, la alin. (9), prevede că „Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii”. Prin deciziile menționate, s-a reținut că textul de lege criticat nu instituie o prezumție de dobândire ilicită a bunurilor a căror proveniență nu poate fi justificată.

De altfel, Curtea Constituțională a stabilit în mod constant, în jurisprudența sa, că aplicarea și executarea

unor sancțiuni pecuniare, inclusiv măsura confiscării unor bunuri sau valori, cu toate că determină în mod direct diminuarea patrimoniului celui sancționat, nu încalcă dispozițiile constituționale privind ocrotirea proprietății private, întrucât sunt consecința unor încălcări ale legii. În acest sens sunt, de exemplu, deciziile nr. 56 din 13 aprilie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 20 mai 1999, nr. 67 din 18 aprilie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 19 iulie 2000, nr. 261 din 24 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 5 august 2003, și nr. 472 din 4 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 17 ianuarie 2005.

Neexistând elemente noi de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, excepție ridicată de Maria Daniela Alui-Gheorghe, Mihăiță Alui-Gheorghe și Emilia Alui-Gheorghe în Dosarul nr. 3.878/2005 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 aprilie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R, IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 115699